

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Tyrkisk Justits.

Citation: Richardt, Chr.: "Tyrkisk Justits.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt01-shoot-workid66366.pdf> (tilgået 11. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Tyrkisk Justits.

⌘ Ben Esra, jødisk Kjøbmand i Damask,
- som, skjøndt en Asiat, har havt in mente
forlængst Principet om den frie Rente, -
har grebet i sin Lomme,
og kjøbt en Byggegrund i dyre Domme.
Han bygger alt og Tømmeret besørger,
da falder, som fra skyfri Luft et Pladsk,
en Stævning ned, om inden Sol er omme,
til Abu Hassan, Kadien, at komme.
»Har han da ej betalt?« maaskee Du spørger;
jo; han har snarere betalt for rask!
Ben Esra skynder sig til Stadens Kadi,
der just har grundet paa et Vers af Sadi,
som oversat fra Persisk lyder saa:
»Tag Alt hvad Du kan faa!« -
97 Som sagt, Ben Esra møder;
men næppe har han sagt sit første Ord,
før Kadi brøler, medens Kinden gløder:
»Allah er stor!
»Den Grund, Du bygger paa, er viet Jord,
»af et Skelet inat er fundet Spor!«
»»Umuligt!««
Udraaber Kjøberen, hvid som en Væg:
Men Abu Hassan sværger ved sit Skjæg,
og gjør sig vred og gjør det meget dueligt,
mens Mustapha - hans Pibestopper - griner,
thi det er ham som paa sin Herres Ordre
har maattet Knoklerne tilgravs befordre,)
og trækker af med ham der tviner,
paa Pladsen hen, hvor nu en gloende,
forventningsfuld Forsamling Troende
ham hilser i forarget Glæde
med Mundens Vid og Mundens Væde.
»Nu skal vi see!«
udbryder Stadens Dommer,
»vi vil blot grave nogle Tommer.«
Der graves to, der graves tre,
og strax et Knokkelbeen for Lyset kommer.
»O, hvilken Brøde!
»Du paa Prophetens Børn har taget Skjøde!
»Du burde dø, - men siden Du er Jøde,
»giv heller tusind Pjastre mig i Bøde!
»- Den hele Grund med Kalk skal overstryges,
»og«, føjer fromt han til, »saa maa her rygges!«
Ben Esra trykker sig, forsikkrer højt,
han ejer ej en Døjt,
98 men da de Troende
just ikke dele denne Tro,
har det ved Dommen sit Beroende;
hvor snildt han søger sig at sno,
det nytter ej at tinge,
de tusind Pjastre, de maa springe.
»Men Kjøbesummen!« bryder Jøden ud.
»Den,« svarer Abu Hassan ved Kaféen,
mens Guldet vejes paa hans egen Bismer,
»den falder til Moskeen!«
forøvrigt en af Kadis Eufemismer.
Men ak, da Abu Hassan Guldet seer
og hører det saa venligt klinge,
det for hans Øren bliver ved at ringe,
saa han faaer Lyst til meer;

og Mustapha maa anden Gang paafærde,,
og anden Gang hans Skattegraver være.
Ved Murens Sokkel,
just tæt ved hin ulykkelige Knokkel,
et lille Sølvkors gjemmes godt og vel,
for i en Tyrkepræsts Nærværelse,
til Trøst for hver en Muselsjæl
og hele Staden til Belærelse,
at graves op igjen den næste Kveld;
og snart det gjøres vitterligt, hvorlunde
det Fund af Kors gjør Sagen reen,
at nemlig hine Been var Hundebeen,
vil sige Been af Christenhunde!
Og nu til Jøden Abu Hassan iler;
idag han som en Solsik smiler,
ja var han sidste Gang en Bøffel,
99 idag til Kys han rækker ham sin Tøffel,
og med en Salve
af Complimenter lidt fordægtige
til Jødens Skjæg det bølgende, det prægtige,
han raaber: »Glæd Dig, lykkelige Ven,
»jeg siger Dig, Du faar din Grund igjen,
»og for den halve Sum, just for det Halve
»af hvad den kosted sidst!
»den anden Halvpart, synes mig forvist,
»tilkommer Dommeren i denne Tvist.
»saa sparer Du al yderlig Douceur -
»Forstaar sig vel, et lille Fad Likør,
»en Turban og deslige Pillerier
»til Dervischen for Røgelse og Bøn,
»og saa til Mustapha lidt Findeløn!«
Ben Esra tier;
han vender hver en Daler,
men klog af Skade, han betaler.

⌘ *Moralen* den er klar:
At nemlig Tyrken *ingen* har.